



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudce Vadima Hlavatého a soudkyně Pavly Klusáckové ve věci

žalobce:

LÚNULA s.r.o., IČO 285 46 598
sídlem Zahradní 1034, Nové Strašecí
zastoupen advokátem JUDr. Luďkem Lisse, Ph.D., LL.M.
sídlem Jablonského 640/2, Praha 7

proti

žalovanému:

Ministerstvo zemědělství
sídlem Těšnov 65/17, Praha1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 11. 2024, č. j. MZE-71127/2024-14113, a
rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 11. 2024, č. j. MZE-71054/2024-14113,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva zemědělství ze dne 12. 11. 2024, č. j. MZE-71127/2024-14113, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Rozhodnutí Ministerstva zemědělství ze dne 12. 11. 2024, č. j. MZE-71054/2024-14113, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

- III. Žalovaný je povinen do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalobci na náhradu nákladů řízení 20 363 Kč, a to do rukou jeho zástupce JUDr. Lud'ka Lisse Ph.D., LL.M.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobce podanou žalobou brojí proti rozhodnutím žalovaného ze dne 12. 11. 2024, č. j. MZE-71127/2024-14113 a č. j. MZE-71054/2024-14113, kterými žalovaný zamítl návrh žalobce uložit Státnímu zemědělskému intervenčnímu fondu (SZIF) vyplatit žalobci dotace z Programu rozvoje venkova ČR.
2. Ve věci rozhodoval žalovaný již napodruhé, jelikož původně vydaná rozhodnutí ze dne 29. 4. 2022, č. j. MZE-20774/2022-14113 a č. j. MZE-20786/2022-14113 byla včetně rozsudku zdejšího soudu ze dne 12. 1. 2023, č. j. 11 A 35/2022-81 zrušena rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2024, č. j. 4 Afs 61/2023-70.
3. Nejvyšší správní soud zrušil tehdejší rozhodnutí z důvodu nepřezkoumatelnosti a uložil žalovanému, aby při krácení dotace zohlednil závažnost jednotlivých pochybení příjemce dotace ve vztahu k čerpané částce státního rozpočtu, posoudit, v jaké fázi realizace smlouvy o dílo k uvedeným pochybením došlo, a jaké byly dopady těchto pochybení, jaká část dotace byla čerpána bezchybně a tuto bezchybnou část zhodnotit v rámci proporcionality výše odvodu, jelikož byt nebyla žádná část obou dotací čerpána od počátku bezchybně vzhledem k podmínkám přijatelnosti příslušných žádostí o dotace, na základě předmětných žádostí byly přesto uzavřeny se žalobcem dohody o poskytnutí dotace k příslušným projektům, a zároveň se nejedná o případ, kdy by nebylo možné zjistit porušení podmínek přijatelnosti žádostí o příslušné dotace již při posuzování podaných žádostí. Tím byla ovšem uvedená pochybení ze strany SZIF do jisté míry aprobeována, a odhalena až před samotnou výplatou dotací, což nešlo žalobci přičítat k tíži. Žalovaný rovněž měl zvážit snahu žalobce o nápravu identifikovaných porušení dotačních podmínek a zhojení nedostatků obou projektů.

II.

Obsah žaloby

4. Žalobce považuje napadená rozhodnutí za nezákonná, protože žalovaný se neměl řídit závazným názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v rozsudku ze dne 22. 2. 2024, č. j. 4 Afs 61/2023-70, a rozhodl v rozporu s ním, protože se v odůvodnění pokusil jen prostě konstatovat, že uplatněná sankce je přiměřená, protože žalobce nesplňoval kritéria přijatelnosti ke dni podání žádosti. V této souvislosti žalobce také považuje napadená rozhodnutí za nepřezkoumatelná z důvodu absence vyhodnocení přiměřenosti zkrácení přiznané dotace o 100 %. Dle žalobce se žalovaný snažil konvalidovat a obhájit své dříve učiněné závěry bez širší reflexe právního názoru Nejvyššího správního soudu, ze kterého si selektivně vybírá závěry, které podporují dřívější postoje žalovaného, a nereflktuje naopak závěry Nejvyššího správního soudu ve prospěch žalobce, čímž působí napadená rozhodnutí zaujatě. Uvedené žalobce opřel o přímé citace z uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu.

5. Žalovaný dle žalobce nijak neprovedl test proporcionality zkrácení dotace o 100 %, ačkoli toto měl uložené rozsudkem Nejvyššího správního soudu, naopak v podstatě stanovil rovnítko mezi porušení dotačních podmínek a sankci v podobě zkrácení dotace o 100 %. Dle žalobce naopak Nejvyšší správní soud akcentoval snahu žalobce dodatečně zhojit existující pochybení, čímž vyjádřil, že by mělo dojít nanejvýš k přiměřenému snížení poskytnuté dotace, ne jejímu celkovému odepření. V souvislosti s tím žalobce poukázal na fakt, že došlo k uzavření dohod o poskytnutí příslušných dotací mezi SZIF a žalobcem, byť uvedená pochybení bylo možné odhalit již v době uzavření těchto dohod, a poukázal na to, že namítaná pochybení byla především formálního rázu, protože účel poskytnutých dotací byl naplněn.
6. Na základě výše uvedeného navrhl žalobce soudu zrušit napadená rozhodnutí, vrátit věc žalovanému k dalšímu řízení, a přiznat žalobci náhradu nákladů řízení.

III.

Vyjádření žalovaného k podané žalobě

7. Žalovaný uvedl, že z dřívějších závěrů rozsudku zdejšího soudu ze dne 12. 1., 2023, č. j. 11 A 35/2022-81 i rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2024, č. j. 4 Afs 61/2023-70 vyplývá, že žalobce nemohl nabýt legitimní očekávání výplaty obou dotací, jelikož porušil dotační podmínky a nebylo mu poskytnuto konkrétní ujištění SZIF. Žalovaný má dále za to, že vyhověl beze zbytku požadavkům Nejvyššího správního soudu a přesvědčivě vysvětlil oprávněnost krácení v rozsahu 100 % přiznané dotace.
8. Dle žalovaného by SZIF nikdy s žalobcem neuzavřel příslušné dohody, pakliže by již od počátku věděl o tom, že žalobce nesplňuje dotační podmínky. K tomu nedošlo, jelikož po podání žádostí dochází pouze k administrativní kontrole údajů, které žadatelé sami vyplňují v žádosti, protože komplexní prověřování v tento moment by neúměrně zatěžovalo především žadatele o dotace, kteří nemusí být vybráni. Podrobná kontrola všech dokladů žadatele tudíž následně probíhá až v momentě podání žádosti o proplacení dotace, tj. ve chvíli, kdy je již projekt realizován. Dle žalovaného rovněž nebyl naplněn účel dotace, což představuje důvod pro zkrácení dotace o 100 %.
9. Žalovaný dále vychází z toho, že i na základě rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2024, č. j. 4 Afs 61/2023-70 i dotačních pravidel jsou za dodržení všech dotačních podmínek odpovědní příjemci podpor, což není omezeno tím, že poskytovatel dotace opomněl upozornit na nesrovnalosti v podané žádosti. Žalobce si proto musel být vědom toho, že bude-li jeho jednání odhaleno, bude mu udělena sankce C, tj. zkrácení přiznané dotace o 100 %. Dle žalovaného nelze proto uvedenou sankci považovat za nepřiměřený zásah do vlastnického práva, neboť nikdo nemůže požívat ochrany svého nepoctivého jednání.
10. Na základě výše uvedeného navrhl žalovaný soudu žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

IV.

Replika žalobce

11. Žalobce v replice zopakoval hlavní těžiště své žalobní argumentace, tj. především, že žalovaný nedostatečně reflektoval závazný právní názor Nejvyššího správního soudu, neprovedl test proporcionality a pouze mechanicky dovodil, že je zkrácení dotace v rozsahu

100 % přiměřené vzhledem k nesplnění dotačních podmínek. Žalobce ovšem poukázal na to, že dle řešeného rozsudku Nejvyššího správního soudu naopak nebyly z dotačních pravidel zřejmé sankce za jednotlivá porušení dotačních podmínek. Žalobce rovněž zopakoval, že namítaná porušení dotačních pravidel byla pouze formálního charakteru, protože vady byly následně žalobcem zhojeny, ačkoli nedošlo k materiální změně žalobcovy hospodářské činnosti, účel dotace v takovém případě byl dle žalobce naplněn.

12. S přihlédnutím k tomuto žalobce dále setrval na svém návrhu zrušit napadená rozhodnutí, vrátit věc žalovanému k dalšímu řízení a přiznat žalobci náhradu nákladů řízení.

V.
Ústní jednání

13. V rámci jednání ve věci dne 26. 5. 2025 odkázali účastníci na svá dosavadní písemná podání ve věci a stručně zrekapitulovali stěžejní obsah těchto podání. Žádné důkazní návrhy nebyly vzneseny.

VI.
Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

14. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
15. Žaloba je důvodná.
16. Soud vážil, zda napadená rozhodnutí jsou v souladu se závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v jeho kasačním rozsudku ze dne 22. 2. 2024, č. j. 4 Afs 61/2023-70. Závazný právní názor přitom vyplývá z těchto partií citovaného rozsudku:

[56] Nejvyšší správní soud se však vzhledem k výše citovaným závěrům s popsanou argumentací městského soudu neztotožnil. Správní orgán je povinen při rozhodování o krácení dotace zohlednit zejména závažnost konkrétních porušení podmínek poskytnutí dotace, závažnost jednotlivých pochybení příjemce dotace ve vztahu k čerpané částce prostředků státního rozpočtu, posoudit, v jaké fázi realizace smlouvy o dílo k těmto pochybením docházelo a jaké byly dopady těchto pochybení, vymezit, jaká část dotace byla čerpána bezchybně, a tuto bezchybnou část zhodnotit v rámci proporcionality výše odvodu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2019, č. j. 8 Afs 165/2018-42). Byť v posuzovaném případě nebyla v podstatě žádná část obou dotací čerpána od počátku bezchybně vzhledem k porušení podmínek přijatelnosti příslušných žádostí o dotace, nelze zároveň odhlédnout od skutečnosti, že na základě těchto žádostí přesto byla se stěžovatelkou uzavřena Dohoda o poskytnutí dotace k projektu I a Dohoda o poskytnutí dotace k projektu II. Z okolností posuzované věci je nadto zřejmé, že se nejednalo o případ, kdy by porušení podmínek přijatelnosti žádostí o příslušné dotace nebylo možné zjistit již při posuzování žádostí. Žalovaný totiž tvrdil, že stěžovatelka porušila právní předpisy, pokud již při podání žádosti o dotaci k projektu I nedisponovala povolením příslušného orgánu ochrany ovzduší k provozování stacionárního zdroje znečištění ovzduší. Přesto se stěžovatelkou Fond uzavřel Dohodu o poskytnutí dotace k projektu I.

[57] Uvedené platí rovněž pro porušení podmínky přijatelnosti žádosti o dotaci ke druhé části projektu I a k projektu II, tj. podmínky protokolárního převzetí vlastnického separátu lesních hospodářských osnov k pozemkům určeným k plnění funkce lesa o minimální výměře 10 ha nejpozději ke dni podání žádosti o dotace. Žalovaný poukázal na skutečnost, že podle doplňujícího výkladu uvedeného na jeho webových stránkách se splnění této podmínky prokazuje předložením příslušných lesních hospodářských osnov. Ze skutkových okolností případu je dále zřejmé, že Fond vyzval k doložení zmíněných dokumentů až v rámci kontroly probíhající poté, co stěžovatelka podala žádosti o výplatu dotací. Přestože tak podle Fondu stěžovatelka nesplnila podmínku přijatelnosti příslušných žádostí o dotace k části projektu I a k projektu II, uzavřel s ní příslušné veřejnoprávní smlouvy.

[58] Nejvyšší správní soud v této souvislosti zdůrazňuje, že Ústavní soud ve výše citovaném nálezu sp. zn. III. ÚS 1344/23 konstatoval, že pozastavení výplaty části dotace představuje zásah do práva na ochranu majetku a vlastnického práva, zakotveného v čl. 11 Listiny základních práv a svobod a čl. 1 Dodatkového protokolu k Úmluvě. Do tohoto práva lze na základě zákona zasáhnout, avšak tento zásah musí sledovat legitimní účel a splňovat podmínku přiměřenosti. Nejvyšší správní soud má vzhledem k uvedenému za to, že i v posuzovaném případě byly správní orgány povinny posoudit přiměřenost uložené sankce spočívající ve snížení obou dotací o 100 %, přestože výše konstatoval, že stěžovatelka nemohla legitimně očekávat výplatu obou dotací, jelikož jí nebylo poskytnuto konkrétní ujištění Fondem, a zároveň porušila dotační podmínky. Podle výše citovaných závěrů soudní judikatury však pro dotační právo platí, že je povinností poskytovatele dotace vždy zvážit přiměřenost uložené sankce za porušení dotačních podmínek ve vztahu k jejich závažnosti. Uvedené platí tím spíše v posuzovaném případě. Fond totiž se stěžovatelkou uzavřel Dohody o poskytnutí dotací k projektům I a II, přestože nesplnila podmínky přijatelnosti samotných žádostí o dotace, čímž popsáná pochybení do jisté míry aproboval a odhalil jej až před samotnou výplatou dotací, což však nelze stěžovatelce přičítat k tíži.

[59] Žalovanému ani městskému soudu nelze přisvědčit, že sankce za jednotlivá porušení podmínek byly uvedeny v Pravidlech zcela zjevně a určitě, a proto správní orgány nebyly povinny poměřovat přiměřenost uložené sankce se závažností dotčených porušení. Jak totiž konstatoval Ústavní soud ve výše citovaném nálezu, „dospěl-li vedlejší účastník k závěru, že stěžovatelka určitým způsobem podmínky pro poskytnutí či vyplacení dotace skutečně porušila (neboť podle něj nelze obě žádosti považovat za jednu a tutéž, a tedy podle něj nebyla formálně dodržena časová podmínka podání žádosti před samotnou realizací projektu), pak byl povinen provést správní uvážení, na jehož konci může být zcela jistě i krácení dotace v plné výši. Ovšem právě proto, že zákonodárce nespojil porušení pravidel výhradně s takovým závěrem (zkrácení dotace o 100 %), musí vždy správní orgán přesvědčivě odůvodnit, jaké aspekty vzal v tom kterém konkrétním případě do úvahy, a které skutečnosti jej vedly k závěru, zda vůbec a v jaké výši bude příjemci dotaci krátit.“ Dále uvedl, že „součástí správního uvážení by mělo být rovněž posouzení, zda šlo ze strany stěžovatelky o zneužití dotace, jak poskytovatel hodnotil závažnost porušení podmínek a jeho vliv na dodržení účelu dotace, resp. zda by byl vyplacením dotace popřen smysl a účel dotačního programu. O rozsahu krácení dotace by pak mělo být rozhodováno s ohledem na zásadu přiměřenosti postihů v dotačním právu.“

[60] Správní orgány tak byly i v nyní posuzovaném případě povinny posoudit přiměřenost sankce „C“ spočívající ve snížení obou dotací o 100 % a ukončení administrace obou žádostí o dotace. V této souvislosti lze přisvědčit stěžovatelce, že je nutno rovněž zvážit její snahu po nápravě identifikovaných porušení dotačních podmínek a zhojení nedostatků obou projektů (dodatečným předložením povolení k provozu stacionárního zdroje znečištění a dodatečným protokolárním převzetím lesních hospodářských osnov).

17. Na základě procesně závazného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2024, č. j. 4 Afs 61/2023-70, nepostačuje pro krácení dotace na 0 % samotný fakt, že bylo ze strany SZIF shledáno, že žádosti od počátku nesplňovaly podmínky pro přiznání dotace. Obě napadená rozhodnutí jsou ovšem na tomto základu opět postavena, což pouze žalovaný doplnil argumentací, že na tomto uvedeném základě je přiměřené zkrátit přiznané dotace o 100 %.

18. Dle názoru soudu naopak v této věci z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že zkrácení přiznaných dotací o 100 % nelze uplatnit, což vyplývá z toho, že Nejvyšší správní soud opakovaně akcentuje, jednak že SZIF přistoupil k uzavření dohod o přiznání dotace, ačkoli již v tu dobu mu muselo být zřejmé, že podané žádosti nesplňují příslušné dotační podmínky, a jednak i následnou snahu žalobce o nápravu existujících vad, k čemuž musí být žalovaným při vyhodnocení žalobcových žádostí přihlédnuto.
19. V napadených rozhodnutích ovšem shora uvedené poměrování absentuje. Žalovaný se omezil v obou případech pouze na lakonické konstatování, že žalobce k datu podání žádosti nehospořoval s dotačními podmínkami požadovaným minimálním rozsahem 10 ha lesní půdy, protože k danému dni neměl převzaté lesní hospodářské osnovy u žádné ze 17 v žádosti doložených lesních hospodářských osnov, které převzal až v roce 2020, což dle žalovaného zapříčiňuje, že žalobce nemohl nabýt legitimní očekávání na výplatu dotace. Žalobce v této souvislosti dodává, že se jedná pouze o formální vadu, která byla napravena, ale že danou lesní půdu reálně obhospodařoval, což sice žalovaný rozporuje s odkazem na protichůdné závěry znaleckých posudků, žalovaný ovšem rezignoval na zjištění skutkového stavu. Napadená rozhodnutí se proto věnují otázce přiměřenosti uplatněného zkrácení dotace o 100 % jen velmi povrchně a pouze s ohledem na nesplnění podmínek dotace k termínu podání žádosti – nijak nevyhodnocují, jaké dopady mělo mít pozdější chování žalobce v úmyslu zhojit existující vady žádosti, a automaticky presumují přiměřenost přijaté sankce v případě existujících vad bez vyhodnocení jejich reálné závažnosti. Zkrácení dotace v rozsahu 100 % nelze obhájit pouze tím, že dle žalovaného došlo před uzavřením dohod o poskytnutí dotací pouze k formální administrativní kontrole žadateli předložených materiálů. Byť je pouze formální administrativní kontrola v úvodních krocích procesu logická, nelze takto obhajovat nečinnost SZIF i před uzavřením příslušných dohod o poskytnutí dotace. Byť ze samotného faktu uzavření veřejnoprávní smlouvy o poskytnutí dotace nelze odvodit legitimní očekávání žadatele ohledně poskytnutí dotace v celém svém rozsahu, lze tím založit přinejmenším očekávání, že žadatelova žádost není v okamžik uzavření smlouvy zcela v rozporu s dotačními podmínkami.
20. Za této situace soud uzavřel, že se žalovaný neřídil závazným právním názorem vysloveným předchozím kasačním rozsudkem soudu, čímž porušil § 78 odst. 5 s. ř. s. a dopustil se vady řízení, která má vliv na zákonnost napadených rozhodnutí.

VII.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

21. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, a napadená rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil pro vady řízení a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.).
22. Právním názorem, který soud vyslovil v tomto rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.), tj. žalovaný v dalším řízení v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2024, č. j. 4 Afs 61/2023-70, zohlední závažnost jednotlivých pochybení příjemce dotace ve vztahu k čerpané částce státního rozpočtu, posoudí, v jaké fázi realizace smlouvy o dílo k uvedeným pochybením došlo, jaké byly faktické dopady těchto pochybení, jaká část dotace byla čerpána bezchybně, a tuto bezchybnou část zhodnotí v rámci proporcionality výše odvodu.

23. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalobce, tudíž výše nákladů řízení o žalobě sestává ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 6 000 Kč za žalobu, a z nákladů na zastoupení advokátem v rozsahu tří úkonů právní služby (převzetí a příprava zastoupení, žaloba, účast na jednání před soudem). Byť žalobce navrhl také náhradu nákladů za podání repliky, v uvedené replice nebyly tvrzeny žádné nové skutečnosti, soud proto tento náklad neshledal důvodným.
24. Pro určení výše náhrady za úkon právní služby jsou rozhodná dvě znění vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, konkrétně znění do 31. 12. 2024 a od 1. 1. 2025, resp. od účinnosti vyhlášky č. 258/2024 Sb., kterou se mění vyhláška Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, dle jejíhož čl. II za právní služby poskytnuté přede dnem účinnosti novelizační vyhlášky přísluší odměna podle advokátního tarifu ve znění do 31. 12. 2024. Před účinností novelizační vyhlášky byly vykonány dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení a žaloba), po účinnosti byl vykonán jeden úkon právní služby (účast na jednání před soudem).
25. Ve znění advokátního tarifu do 31. 12. 2024 přísluší advokátovi odměna ve výši 3 100 Kč za dva úkony dle § 11 odst. 1 písm. a) a d) a dle § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bod 5. advokátního tarifu včetně dvou režijních paušálů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu).
26. Ve znění advokátního tarifu po 1. 1. 2025 přísluší advokátovi odměna ve výši 4 620 Kč za úkon dle § 11 odst. 1 písm. g) a dle § 9 odst. 5 ve spojení s § 7 bod 5. advokátního tarifu včetně jednoho režijního paušálu ve výši 450 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu).
27. Jelikož je zástupce žalobce plátcem daně z přidané hodnoty, navyšuje se náhrada na zastoupení advokátem dle § 57 odst. 2 s. ř. s. o výši této daně (21 %).
28. Náklady na zastoupení tak činí celkově po zaokrouhlení 20 363 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 26. května 2025

Milan Tauber v.r.
předseda senátu